

VDÁVÁ MĚSTO VOLARY

MĚSÍČNÍK

ZDARMA

Volarský zpravodaj

ROČNÍK XLIX

7

ČERVENEC 2020

Problémy s pitnou vodou do Volarů přitáhly televizní štáby.

Občas se na volarském náměstí prolnou historie se současností.

Letní sezónu odstartovalo i muzeum lehkého opevnění na Soumarském mostě.

Na Malostranském náměstí starostové podpořili kompenzace obcím.

Volarský farář Karel Falář požehnal novému pivu.

Světáci otevřeli pokoronavirovou divadelní sezónu.

Devátáci se se školou loučili sice komorněji, ale stejně srdečně.

Foto: Jaroslav Pulkrábek

Rozlučka čekala i školáčky z mateřinky.

Foto měsíce

V minulém čísle Volarského zpravodaje jsme psali o akademické malířce Felicitas Stubnerové a posteskli si, že nemáme k dispozici žádnou její fotografii. To se však díky Václavu Štěpánkovi změnilo a máme jich nyní hned několik. A tak nás napadlo, zda by se po volarských domácnostech našlo dostatek jejich obrazů na uspořádání výstavy. Co vy na to?

➤ Z VÝPISŮ USNESENÍ RADY MĚSTA konané v období 27. 5. do 17. 6. 2020

Schvaluje zapojení MŠ Volary do projektu „Potravinová pomoc dětem ve hmotné nouzi Jihočeského kraje“ financovaného z Operačního programu potravinové a materiální pomoci na pozici partnera s finančním příspěvkem a souhlasí s uzavřením smlouvy o partnerství.

Rozhodla schválit ve znění předloženého návrhu Dodatek č. 2 ke smlouvě o poskytnutí dotace na realizaci projektu: Územní plán Volary, mezi městem Volary a poskytovatelem dotace Jihočeským krajem.

Souhlasí s převodem finančních prostředků v částce 100 tisíc korun z rezervního do investičního fondu KIC Volary na nákup projektoru a spolufinancování softwarového vybavení knihovny. KIC Volary získal dotaci na programové vybavení v hodnotě 160 tisíc.

Kompletní výpisy usnesení najdete na webových stránkách Města Volary.

- **PŘÍJEM PŘÍSPĚVKŮ**
Infocentrum Volary, Náměstí 325, Volary,
e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498
- **UZÁVĚRKA PŘÍSPĚVKŮ DO PŘÍŠTÍHO ČÍSLA
VOLARSKÉHO ZPRAVODAJE BUDE 15. ČERVENCE 2020**

Slovo
na úvod

Letošní rok je pro nás všechny opravdovou zkouškou. Jen co jsme se vyrovnali s nebezpečím a nepříjemnostmi v podobě koronavirové epidemie, musíme řešit dopady spojené s citelnou finanční ztrátou, kterou způsobila. Díky aktivitě starostů a dalších komunálních politiků se podařilo dosáhnout toho, aby stát navrátil obcím to, co jim nad rámec poklesu ve sdílených daních tzv. kompenzačního bonusu vzal. Proto jsem se i já za město Volary v polovině června zúčastnil na Malostranském náměstí v Praze shromáždění starostů a představitelů místních samospráv. Chtěli jsme tak společně podpořit hlasování o senátním návrhu rychlé pomoci městům a obcím, který přináší pro všechny rovný příspěvek ze státního rozpočtu ve výši 1 200 Kč na obyvatele. A hlavně ho přináší hned, ne až někdy za půl roku. To se podařilo a návrh byl sněmovnou přijat.

Hned po návratu z Prahy na mě čekaly další nepříjemné informace týkající se kontaminace našeho vodního zdroje. Velice děkuji všem občanům za trpělivost, sounáležitost a disciplínu, s jakou veškerá opatření snášeli. Radnice ihned po zjištění zhoršení kvality pitné vody zveřejnila v tu chvíli veškeré dostupné informace na webových stránkách města, úřední desce, a především prostřednictvím aplikace mobilní rozhlas. Posléze město přistoupilo i k roznášení letáků do jednotlivých bytových domů. Pokud se k někomu informace nedostala tak, jak by očekával, musím připomenout, že provozovatel vodovodního a kanalizačního řádu je společnost Čevak, která měla za povinnost na základě rozhodnutí hygienické stanice neprodleně informovat o zákazu používání pitné vody všechny odběratele. Věřte však, že po celou dobu zaměstnanci Čevaku dělali maximum pro to, aby vše bylo co nejrychleji vyřešeno. Ihned po zjištění problému bylo zahájeno celoplošné odkalování a dezinfekce. Příroda nám velmi často ukazuje, že je opravdu mocná.

Máme před sebou léto, prázdniny a dovolené. Pokusme se alespoň na okamžik zapomenout na to, co nás letos potkalo, a snažme si trochu odpočinout a nabrat sílu do dalšího, snad už zcela všedního života, nejen po zbytek roku.

Vít Pavlík, starosta

VOLARSKÝ ZPRAVODAJ ■ periodický tisk územního samosprávného celku ■ vydává Město Volary ■ redakce: KIC Volary, Náměstí 325, 384 51 Volary, e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498 ■ Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s názory dopisovatelů. ■ Redakce si vyhrazuje právo na úpravu délky textů, za původnost a obsahovou správnost ručí autor. ■ Vychází v nákladu 1 650 ks vždy první týden v daném měsíci. ■ Reg. č.: MK ČR E 12494 ■ Kresba na titulní straně Jakub Rákosník. ■ Grafické zpracování a tisk: TISKÁRNA ČERNÝ, s. r. o., Černá v Pošumaví.

Causa voda

V polovině července postihla Volary nemilá událost. Voda, základ to života, přestala být na několik dní pitná. A to ve většině města. Kdo se chtěl napít, musel převařovat nebo si dojet do cisterny pro pitnou. Avšak nešlo jen o vodu samotnou, ukázalo se, že je třeba diskutovat o systému předávání informací. O tom všem s místostarostkou Volar Janou Bártovou.

Co se vlastně stalo?

To teprve konkrétně ještě zjišťujeme. Pravděpodobně v důsledku dlouhotrvajících a intenzivních deštů došlo k výraznému zhoršení kvality pitné vody.

Pršelo však i v předchozích letech, a podobná situace zřejmě ještě nenastala.

Pravděpodobně došlo k prolnutí dvou protichůdných faktorů. Deštům předcházelo velké sucho a vysušená půda reagovala na dešť jinak než jindy.

Nemůže být na vině špatný stav vodovodního řadu?

Vzorky byly odebrány u zdroje a již tam došlo ke znehodnocení pitné vody.

Jak vlastně ten zdroj vypadá?

Nejde o vrt, ale o jakési zářezy, tak jak je používali již Němci.

Nebylo by tedy třeba poohlédnout se i po jiných zdrojích?

Na tom již pracujeme, zjišťujeme jak možnost nových vrtů, tak získání dotace. Bylo by dobré propojit jednotlivé zdroje, aby v případě poškození jednoho mohl vypomoci druhý. I v tomto případě nebyla špatná voda ze všech vodních zdrojů, které město má. A pochopitelně by bylo třeba vyměnit vodovodní řad, který je téměř historický. Ale je to otázka financování a těch věcí, které jsou zanedbané, je povícero. Letos se například musíme pustit do čistírny odpadních vod, neboť hrozí, že příští rok ji již nebudeme moci používat.

Záležitost s pitnou vodou poukázala i na systém předávání informací občanům. Jak se celá záležitost vyvíjela a jak se předávaly informace?

10. června byly odebrány vzorky a na základě rozboru zakázala hygiena 16. června vodu používat. To nám bylo sděleno Čevakem téhož dne v odpoledních hodinách. Ihned jsme informaci rozeslali prostřednictvím aplikace mobilní rozhlas, vyvěsili na stránky města, na zpravodajský web ivolary.eu a facebookový profil kulturního centra. Ve čtvrtek 18. června byly informace upřesněny a v podobě letáků rozneseny po domech.

Ne každý má přístup na internet, nebo chytrý telefon, aby si přihlásil mobilní rozhlas.

K přihlášení do mobilního rozhlasu není třeba internet. Ve Volarském zpravodaji vyšel přihlašovací formulář, který lze vyplnit i tužkou a předat na úřad. Nebo tam zajít a vše si vyřídit na místě. Rovněž není potřeba chytrého telefonu, informace dojde i formou SMS na obyčejný a staříčkový přístroj.

A kdo nemá žádný mobilní telefon?

Troufám si říci, že i drtivá většina seniorů mobilní telefon dnes již má. Neznám nikoho, kdo by ho nevlastnil. Jen je třeba se přihlásit k odběru zpráv. A to, jak bylo řečeno, nevyžaduje počítač ani internet. Když neudělám vůbec nic pro to, aby se ke mně informace dostaly, tak je těžko mohu očekávat. Mobilní aplikací lze získat informaci v podstatě hned. Roznos letáků je otázka dnů. Nicméně je-li někdo, kdo nemá opravdu žádnou možnost se k takovýmto informacím dostat, je třeba nám to oznámit a budeme to nějak řešit.

A co když nechci dostávat informace například o kultuře a jiných věcech, ale právě jen o těch pro mě důležitých?

Stačí si zadat jen okruh zpráv, které jsou pro mě důležité. Ale ráda bych zmínila ještě jednu věc. Jsou situace, kdy jde opravdu o život. Taková byla i právě proběhlá pandemie. A bohudíky se zvedla velká vlna solidarity a vzájemné pomoci. V případě závadné vody je to obdobné. Jen tentokrát na lokální úrovni. Ale také jde přinejmenším o zdraví. A podobných situací může být víc. I tady bude potřeba zapojení nás všech, třeba tím, že vytisknu informaci ze stránek města a vylepím ji u vchodu do domu a nebudu čekat, až to roznese někdo z radnice, což může trvat i dva dny. V první řadě je společně se chránit, situaci vyřešit a pak hledat viníka a přijímat opatření.

Jaroslav Pulkrábek

Ve zkratce

Rozpočtové opatření

Do příjmu rozpočtu byla zapojena provozní dotace na asistenty kriminality a investiční dotace na opravu tělocvičny a opravy infrastruktury. Byly navýšeny výdaje například na rekonstrukci ČOV a na rekonstrukci osvětlení.

Peníze pro Bobík

Z důvodu ztrát minulých období a ztrátami vzniklými v souvislosti s COVID 19 byl hotelu Bobík poskytnut příspěvek ve výši dva miliony korun. Město Volary je jediným společníkem hotelu.

Pozemek na prodej

Pozemek, který byl městu bezúplatně převeden od státu, bude nabídnut za stejných podmínek jako při předcházejících prodejkách, tedy za vyvolávací cenu 1 Kč/m².

Revokace usnesení

Zastupitelé zrušili usnesení z prosince, kdy se rozhodli koupit od Lesů ČR cestu „za menhiry“ za původně nabízenou cenu 54 tisíc korun. Ministerstvo zemědělství však chce buď směnu nebo cenu podle znaleckého odhadu. Cesta by však mohla být městu zapůjčena tak, aby ji mohlo opravit.

Investiční akce

Přestože finanční spoluúčast na tzv. kompenzačním bonusu se dotkla i Volary, vedení města v letošním roce investiční akce zastavovat nebude. Nejdůležitější investicí tohoto roku zůstává první etapa rekonstrukce čistírny odpadních vod, na kterou je v rozpočtu vyčleněno více jak dvanáct milionů korun.

Rovněž budeme pokračovat ve výměně veřejného osvětlení, a to konkrétně v ulicích Šumavská, Nová kolonie, Finské domky, U Hřbitova, na ZTV Mlýnská a v části Sídliště Míru. Tato akce je spolufinancována Státním fondem životního prostředí. Odtud rovněž přišly dotace na opravu komunikace na Magdalénu, tedy na místo turisticky hodně atraktivní. Byli jsme taktéž úspěšní v získání dotací z Jihočeského kraje a díky tomu může dojít k opravě komunikace v ulici Tolarova, v části u vlakového nádraží, která je v katastrofickém stavu. Z dotačního titulu budeme spolufinancovat opravu zázemí tělocvičny na „malé škole“ v ulici Pod Kostelem. Půjde především o sprchy, šatny a WC. Jihočeský kraj stojí i za poslední investicí, která je důležitá pro naše dobrovolné hasiče, a tudíž i pro nás všechny. Těm bude pořízena dýchací technika za více než 222 tisíc korun.

V letošním roce se nám tak podařilo do rozpočtu města získat více než šest milionů korun z různých dotačních fondů.

Jana Bártová, místostarostka

Volarský zpravodaj bodoval

Volarský zpravodaj se účastnil soutěže Radniční listy 2020 společnosti Kvalikom. Je vždy užitečné vědět, kde máme mezery a jak si stojíme v porovnání s ostatními.

Dnes tedy přišel výsledek. A není to zas tak špatné. Zvláště když vezmeme v potaz, v jakém chvatu a nedostatku času náš časopis vzniká, navíc je tvořen zcela amatérskou redakcí. V celorepublikovém finále jsme získali 46 bodů z padesátky možných. Někjaké rezervy tedy máme, vesměs v grafice. Tak slibujeme, že se na to podíváme. A teď jak nás viděla porota.

- Periodikum se umístilo na 7. místě ze 69 účastníků soutěže v této kategorii, jedná se tedy o kvalitní a výborně hodnocený zpravodaj.
- Zpravodaj vychází v měsíční frekvenci, což vždy klade vysoké redakční nároky. Není vždy tolik času na tak důkladné zpracování, jako například u čtvrtletníku. Přesto je zpravodaj z hlediska korektur textu a celkového zpracování na skvělé úrovni.
- On-line archiv zpravodaje je kvalitní a funkční.
- Zpravodaj obsahuje praktické informace, které mají přehledný a čistý zlom. Ve zpravodaji je díky tomu vše potřebné, co obyvatel města potřebuje vědět (poplatky, důležité termíny, změny atd.), a nemusí proto tak bedlivě sledovat například web města či úřední desku – ve zpravodaji najde vše na jednom místě.
- Zpravodaj není zneužíván k propagaci politických představitelů. Zveřejňované fotografie je nezachycují nikterak často, nejsou zneužívány úvodníky k zabránění titulní strany.
- Grafické zpracování je přehledné a čisté.
- Z hlediska textů jsou noviny nadprůměrné, články jsou po stránce stylistické dobře zpracované, volba témat je velmi rozmanitá, titulky upoutávají.
- Rozmanitost obsahu je dána i tím, že se na psaní článků podílí nejen redakce, ale i školská zařízení, místní spolky a organizace, případně příspěvkové organizace atd. To ale není vždy automatické a značí to, že má periodikum dobré renomé a jsou mu ochotni věnovat čas nejen čtenáři, ale i autoři textů.
- Zpravodaji nelze upřít jeden významný, byť těžko měřitelný faktor – ale zdaleka to není automatická vlastnost. Působí pozitivně, vesele a navozuje velmi dobrou náladu. Zejména množstvím fotografií zachycující velmi bohaté dění ve městě.
- Velmi kvalitně zpracované texty o historii města, doplněné o zajímavé fotografie, texty jsou psané poutavě a mohou v obyvatelích vzbudit o historii města zájem, což je vždy pozitivní.
- Obálka zpravodaje je magazínového typu, s jednou ústřední fotografií, která většinou vystihuje hlavní téma zpravodaje, případně jde o aktuální reportážní snímek. Tím, že jsou fotografie umísťované na obálku zpravidla velmi kvalitní, ostré a celkově velmi vydařené, jsou obálky velmi vydařené a dokáží upoutat na první pohled. Dojem umocňuje moderní a decentní záhlaví. Fonty jsou zde volené vhodně, městský znak je zakomponován citlivě. Barvy záhlaví jsou na pohled příjemné a jsou dobře volené i vzhledem k papíru, na který je magazin tiskn. Pouze spodní tři ukázky článků bychom zcela vynechali, protože celkovou čistotu layoutu kazí.

UMÍSTĚNÍ: 1. místo v okrese Prachatice | 1. místo v Jihočeském kraji | 7. místo v ČR

Jaroslav Pulkrábek, šéfredaktor volarského zpravodaje

Ve zkratce

První výšlap

Klub českých turistů Volary uspořádal první letošní výšlap. Ten nabral směr Dobrá, přes Soumarský most a lávku k Dobré na burňkách a pivečko v malebné hospůdce.

Soumarské zvonění

Díky volarským hasičům se z věže volarského kostela opět ozývá soumarské zvonění. Ti nasadili, utáhli a promazali řetěz zvonu Václav, který zvonění obstarával a po letošní zimě se pro poruchu odmíchl.

Elektromobil pro město

Město Volary získalo od Státního fondu životního prostředí čtyřicetiprocentní dotaci na elektromobil. Vysoutěžen byl za 476 tisíc korun VW e-up a sloužit bude nejen k jízdám po městě či jeho okolí, ale zvládne i cestu například do Českých Budějovic.

Poděkování od hejtmanky

Do volarského „Domečku“ přišlo psaní od jihočeské hejtmanky Ivany Stránské. Ta ocenila ochotu, solidaritu a obětavost se kterou se volarští pustili do šití roušek v době pandemie.

Poslední dny před prázdninami ve školce

V měsíci květnu jsme otevřeli obě mateřské školky a celý kolektiv čekal, až se nám vrátí dětičky. Ze začátku, prvních čtrnáct dní, bylo opravdu málo dětí. Rodiče své děti hodně omlouvali, ale postupem času nám přišly právě i tyto omluvené děti a dny ve školkách se vrátily téměř do normálního režimu. Zavedli jsme pár organizačních změn, ale celkově tyto změny nebyly na škodu a nijak zvlášť nikoho neomezovaly. Zdá se, že některým dětem tyto změny prospěly a vyhovovaly.

Zápis nových dětí na příští školní rok

nám líto se s dětmi a rodiči nerozloučit. Rozloučení bylo jiné než v předchozích letech, nicméně příjemné a se zamáčknutím slz. Děti samozřejmě dostaly na památku knihu a pamětní list jako vzpomínku na školková léta. Společně jsme tak vypravili děti do další životní etapy, popřáli jim hodně štěstí a úspěchů ve škole.

Život se po několik týdnů téměř zastavil, ale úřady samozřejmě pracovaly a my jsme získali dotace od Státního fondu životního prostředí na obě školní zahrady. Jedná se o dotace na takzvané „Přírodní zahrady“ a vše

také probíhal jinou formou, než jsme zvyklí. Nakonec vše proběhlo bez problémů a zapsali jsme všechny přihlášené děti. Ještě pár volných místec pro děti starší tří let máme, protože v letošním roce odchází hodně dětí do ZŠ.

Vzhledem k situaci jsme zrušili všechna divadla a plánované akce. Malé rozloučení s předškoláky jsme ale připravili, bylo by

bude budováno v tomto duchu. Budeme mít bylinkové a zeleninové záhony, ovocné stromky a keře, venkovní učebny s tabulemi, novými stoly a lavicemi, zastíníme pískoviště. Vybudujeme tunely pro děti v sáňkovacím kopci, vytvoříme vrbové stavby. Zahrady doplníme o nový hrací prvek se sytkým materiálem a hmyzí hotel, ptačí budky a krmítka. Zahrady se budou upravovat během prázdnin a v září tak budeme moci využít s dětmi nový mobiliář. Volarská mateřská škola se snaží u dětí rozvíjet povědomí o ekologii a vzhledem k poloze našeho malého města zařazujeme i hodně výukových programů s tématy zaměřenými na celkový život v Národním parku Šumava. Přírodní zahrady budou vhodným způsobem korespondovat s vytvořeným EVVO plánem a cílem vést děti k péči o své okolí.

Chtěla bych touto cestou poděkovat všem, kteří s naší školkou po celý školní rok spolupracovali, pomáhali nám, zejména Městu Volary za jejich bezvadnou spolupráci. Poděkování samozřejmě patří i celému kolektivu mateřské školy, rodičům a dětem, které nás dovedou odměnit svými úsměvy a spokojeností.

Za celý kolektiv přeji dětem prima prázdniny a dospělákům pohodovou dovolenou.

*Michaela Dědičová,
ředitelka MŠ Volary*

Výtvarný workshop Volary – VVW 2020

Je mi ctí, že můžeme v našem městě opět od 25. července přivítat profesionální výtvarníky, aby svým osobitým přínosem změnili náš pohled na každodenní realitu, která nás obklopuje. Výtvarný workshop Volary – VVW vznikl před pěti lety. Hlavní ideou bylo spojení dvou myšlenkových proudů – výtvarné realizace a prezentace města. Vážím si toho, že se podařilo založit tradici výtvarného workshopu v šumavské krajině – jihočeském městě Volary. Cílem tohoto projektu je uspořádat akci mezinárodního významu, kdy vzniklá umělecká díla přitáhnou pozornost odborné i laické veřejnosti a zviditelní město samotné. V průběhu uplynulých čtyř ročníků naše pozvání přijalo více než třicet umělců z Čech, Německa, Rakouska, Moldávie, Rumunska a Běloruska. Umělci jsou hosty Města Volary a jejich úkolem je během týdenního pobytu vytvořit díla, která by odrážela současný pohled na město a jeho okolí. Výsledkem tohoto setkání je jedno umělecké dílo, které každý ze zúčastněných umělců věnuje Městu Volary. Tím se postupně vytváří sbírka současného umění vzniklého přímo ve Volarech. Samotné obrazy nejsou však tím nejdůležitějším. Další přidanou hodnotou je pochopitelně navázání přátelství a vzájemné

obohacování mezi českými a evropskými umělci. Zastoupení jednotlivých oborů je vždy velice pestré. Od malby, kresby přes grafiku k fotografii. Nechybí ani prostorová tvorba a digitální media. Město Volary prezentuje tuto sbírku nejen doma, ale bude se snažit realizovat řadu reprezentativních výstavních projektů v Německu, Rakousku, Itálii, Francii a na Slovensku. Tato profesní setkání mají nedocenitelný přínos jak pro umělce samotné, tak pro příznivce umění i náhodné kolemjdoucí. Tak jako v každém oboru je pro budoucí vývoj důležitá výměna názorů, zkušeností, poznatků, ale především vzájemná inspirace navazování dlouhodobých mezilidských vztahů. K tomu všemu se Volary staly důstojným zázemím.

Od pondělí 27. 7. 2020 do pátku bude možné navštívit jednotlivé autory přímo v tvůrčím procesu v prostorách Základní umělecké školy, která, jako již tradičně, poskytuje kvalitní zázemí. Vyvrcholením celotýdenní akce bude slavnostní vernisáž výstavy obrazů vytvořených v průběhu pracovního týdne ve Volarech.

Dovolte mi, abych Vás pozval v pátek 31. 7. 2020 v 17:00 na otevření výstavy, která se uskuteční v prostorách ZUŠ Volary.

Na závěr bych rád poděkoval Městu Volary, Technickým službám a Městským lesům za trvalou podporu.

Vít Pavlík, ředitel ZUŠ Volary

Skautská cyklovýprava

Když jsme se v druhé polovině května dozvěděli, že je možné opět obnovení naší činnosti skutečným scházením se a nejen přes počítač, hned jsme naplánovali schůzku oddílu. Sešli jsme se sice v rouškách a na začátku hned byli seznámeni s dost přísnými hygienickými předpisy. Ale neodradily nás. Dokonce ani ten, který nařizoval být vždy dva metry od sebe. A tak jsme v přírodě hráli hry, plnili úkoly a užívali si, byť kus od sebe. A protože se vše podařilo dodržovat, řekli jsme si, že vyrazíme o víkend na výpravu. Chodit v lese a po cestách celý den dva metry od sebe by přece jen asi bylo náročné,

a tak jsme vymysleli cyklovýpravu. Na kolech se stejně rozestupy udržují a budeme spolu. A protože jsme poslední měsíce až tak nesportovali, říkali jsme si, že uděláme výpravu málo náročnou, spíše pojedeme po rovině ... jenže najdeme takovou trasu na Šumavě. Takže nakonec kopečky byly, některé jsme zdolali na kole, do některých jsme vyšlapali pěšky, ale i tak to bylo moc pěkné. Taky proto, že počasí vyšlo úplně nádherné, a pak, každý kopec se jede i dolů, a to jsme si teda fakt užívali. Zahráli jsme si i spoustu her, při házení kostkou nás cesta zavedla každého docela jinam, ale přece jen jsme se zase našli,

zkoumali jsme přírodu, navštívili i bývalou pískovnu a obhlédli, zda se tam vyskytuje ještě vzácný motýl, který tu dříve vcelku hojně žil. Unavení, ale spokojení jsme se vrátili domů a už plánovali, co podnikneme příště.

VS

Skautský červen

Uvolnění karanténních opatření bylo fajn, ale pro spolky pracující s dětmi přece jen dost tvrdé. Bylo totiž stále potřebné nosit roušku a dodržovat při činnosti dvoumetrové odstupy. Kdo kdy něco podnikal s dětmi, tomu je asi jasné, že to nebyl zrovna lehký příkaz. Ale děti se po dlouhém odloučení na sebe tak těšily, že je žádné nepříjemné nařízení nemohlo odradit. Po první schůzce

nám bylo jasné, že to půjde, a tak jsme se scházeli již pravidelně. Podnikli jsme i akce o víkendech, nejprve výpravu na kolech a pak i přírodovědnou expedici na Zátoňskou horu. Na konci června nás pak čekalo závěrečné kolo dlouhodobé hry v karanténě – Hledání pokladu na Zlaté stezce. Kdo získal nějaké volarské grošiky za plnění úkolů, mohl na cestu vyrazit. Cesta byla napínavá

a poklad stál za to! A teď nás čekají prázdniny, letní tábor a od září, doufejme, pravidelná skautská činnost. Už teď se na ni moc těšíme, i na děti, které se třeba nově přihlásí do oddílu a budou všechny krásné akce zažívat s námi.

Pěkné prázdniny všem.

Lucie Wagnerová,
vedoucí oddílu

inzerce

ČERPADLA

specializovaná
prodejna

KOMPLETNÍ SORTIMENT
ČERPADEL PRO DŮM A ZAHRADU

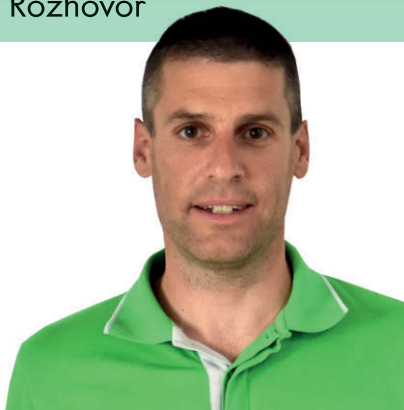
Česká 673, Prachatice (bývalý Techmat)

otevřeno pondělí - pátek 8 - 16 hod

T: 799 510 540 E: prachatice@aquafam.cz

www.CerpadlaBezStarosti.cz

se záchranářem IVO ROLČÍKEM

Je ženatý, má dva syny (15 let, 11 let). Mezi koníčky patří meteorologie, sport, především běh a cyklistika, turistika či focení, a to vše ideálně s rodinou. U záchranné služby jezdí jako záchranář, někdy sanitní vůz i řídí, občas jezdí s i s lékařem. Nejčastěji pracuje ve Volarech, dle potřeby slouží ale i v Prachaticích, ve Vimperku nebo ve Lhenicích.

Kdy a jak jste se k práci záchranáře dostal?

Do Volar jsem se přistěhoval z nedaleké Černé v Pošumaví s budoucí manželkou, oba jsme do Volar přišli za prací. Vystudoval jsem obor Diplomovaný zdravotnický záchranář na Vyšší odborné škole v Českých Budějovicích. Historie volarské základny se začala psát 3. července 2000 a ve stejný den jsem tu začal pracovat i já.

Pracujete u záchranné služby dvacet let, jakým vývojem za tu dobu prošla?

V roce 2000 byly v okrese tři výjezdové základny, a to Prachatice, Vimperk a nově vzniklá základna Volary (o mnoho let později přibýly základny Vacov a Lhenice). Od samého počátku sloužila ve Volarech dvoučlenná posádka ve složení řidič a zdravotnický záchranář nebo zdravotní sestra (dále jen posádka RZP). O víkendech navíc na základně sloužil i lékař, většinou šlo o praktické lékaře nebo doktory záchranné služby. Lékař vyjížděl na některé výjezdy s posádkou RZP, k některým případům vyjížděl s řidičem místní dopravní přepravní služby. Navíc o víkendech několik let fungovala na základně i pohotovostní ordinace.

Tu bych přivítala i já, protože v týdnu je náročné utrhnout se z práce a dojít si k lékaři třeba jen pro recept. Ale na to pohotovostní ordinace nejspíš určena nebyla...

Z mého pohledu mohu říci, že tato služba byla velmi často zneužívána. Pacienti dopředu věděli, který lékař bude pohotovost mít, a návštěvu u něj si nechávali právě na víkend, kdy nemuseli čekat v čekárně dlouhé desítky minut. Po pár letech ale lékařská služba první pomoci byla ve Volarech

zrušena a vše řeší právě posádka RZP.

Volarská základna měla celkem čtyři stálé řidiče a čtyři zdravotní sestry. Směny v začátcích byly buď dvanáctihodinové, někdy čtyřiadvacítky a víkendy se často sloužilo 60 nebo i 72 hodin. To v současné době již není možné a směny jsou pouze dvanáctihodinové. V začátcích provozu zde pracovalo 8 stálých zaměstnanců, což se ale brzy změnilo. V současné době se ve Volarech střídají jak řidiči, tak záchranáři z Prachatic i Vimperka dle potřeby. Stálí jsou ve Volarech jen dva řidiči a dva záchranáři.

Práce záchranářů je hodně závislá na kvalitě dispečinku, tam asi byly změny ještě výraznější...

V začátcích byl dispečink pro prachatický okres v Prachaticích, kde se na dispečinku střídaly dispečerky se zdravotními sestrami a zdravotnickými záchranáři. Aktivování posádky na výjezd bylo realizováno tak, že tísňovou výzvu převzala dispečerka v Prachaticích a poté přes pevnou linku zavolala na základnu do Volar, kde si záchranář opsal na papír nejdůležitější údaje, jako jméno, potíže, adresu a přibližný popis místa či ulice, kde se postižený nachází. Pokud jsme byli ve vozidle či mimo základnu, byli jsme aktivováni přes vysílačku nebo přes mobilní telefon.

Co se týče současné doby, aktivace na výjezd probíhá zcela jinak. Jednak při volání na linku 155 se všichni dovolají na centrální dispečink ZZS do Českých Budějovic, kde je výzva zpracována. Na místo je vyslána vždy posádka, která je volná, a navíc nejbližší pacientovi. Aktivace posádky probíhá hned několika způsoby najednou. Každý člen posádky má svůj pager – malý „pípiák“, kde je v jedné větě uvedeno, k jakému stavu jedeme a o jaký stupeň naléhavosti se jedná. Na pageru musíme potvrdit tlačítkem, že o výjezdu víme. Navíc ve stejnou dobu je jednomu členovi posádky poslán hovor na mobilní telefon, který musíme opět potvrdit. A to není vše, na základně nám ve stejnou dobu vyjede z tiskárny dokument s informacemi, kde máme popsáno, k čemu jedeme, kam jedeme, jak je stav vážný a další doplňkové informace. Po příchodu do vozu máme již v navigaci zaslánou z dispečinku trasu na místo události. V navigaci musíme během výjezdu potvrzovat tzv. statusy, tedy, že jsme vyjeli na výjezd, dále kdy jsme přijeli na místo události atd. Dispečink navíc vidí, kde se přesně nacházíme, jestli máme pacienta ve voze, či jestli už se vracíme prázdní na základnu. Dispečink má tedy naprostý přehled o všech posádkách v celém kraji.

Jak dlouhý je dnes interval od přijetí výzvy k výjezdu?

Do výjezdu máme během dne 2 minuty, v nočních hodinách musíme vyjet do 3 minut. Ale na rychlosti a kvalitě samotné záchranné služby se podílí i sanitní vozy. Záchranná

služba zůstala za dobu posledních dvaceti let věrná značce Volkswagen, ale vnitřní prostory a vybavení se zcela změnilo. V současné době je uvnitř vozu velký prostor, lehátko je posuvné, navíc v novém voze, který jsme do Volar dostali letos na jaře, jsou elektrická nosítka, která výrazně posádce usnadní nakládku těžších nemocných. Modernější jsou ve voze i samotné přístroje, vše je uvnitř vozu lépe uspořádáno.

Jak se zpracovávají data z výjezdů?

Mnoho let se výjezdy zapisovaly do předem vytištěných formulářů. Před pár lety byly všechny posádky v kraji vybaveny moderními tablety, kam veškeré informace zapisujeme a následně v sanitním voze vytiskneme. Velkou výhodou je, že pokud jedeme k pacientovi opakovaně, můžeme si ještě před příjezdem na místo zjistit údaje, které byly v minulosti zapsány. Zjistíme tak, s čím je pacient léčen, jaké bere léky, jak často má potíže, nepotřebujeme jeho osobní údaje a podobně. Samotné ošetření na místě se tak výrazně urychlí.

Dalo by se alespoň odhadnout, kolikrát volarská základna zachraňovala?

Kolik přesně bylo za dvacet let na zdejší základně výjezdů, nevím, ale dá se to relativně přesně odhadnout. Během jednoho dne bývají průměrně 2 výjezdy, tedy cca 60 výjezdů měsíčně. Z dob, kdy jsme dělávali statistiky výjezdů volarské základny, vím, že se počty měsíčních výjezdů pohybovaly od 40 do 85 měsíčně. Za rok to tedy dělá cca 720 výjezdů, což je za dobu 20 let úctyhodných více jak 14 000 výjezdů, což není rozhodně málo.

Když jsme u počtu výjezdů, nedá se rozhodně říci, že všechny byly tzv. „indikované“. Nemalé procento výjezdů je zbytečných, to znamená, že by zdravotní stav šel řešit i jinou cestou než volat 155. Dám pár příkladů. Žena 30 let si zavolá, že zvrací a má průjem. Dispečink vyšle na místo posádku a my zjistíme, že dotyčná osoba měla jednou řídkou stolicí, nezvracela, ale je jí na zvracení. Nemá teplotu ani jiné potíže. Jen se bála, a proto zavolala, svůj zdravotní stav zveličila. Dalším příkladem může být třeba volající muž 50 let, který nahlásí dušnost a horečku. Při příjezdu na místo zjistíme, že dušný sice je, ale už skoro týden. U obvodního lékaře byl již před týdnem, ale kašel se mu nelepší tak rychle, jak předpokládal. Horečka by tu také byla, ale naposledy před 2 dny...

Samozřejmě jsou i opačné extrémy, a to, že lidé nechtějí volat, protože nás doslova nechtějí „zbytečně otravovat“. To se ale může zle vymstít, například u bolestí na hrudi nebo cévní mozkové příhody, kdy může být rozhodující každá minuta.

Když už se o pacienta postarala, co se s ním děje dál, kam ho vezete?

Ve většině případů to je do tzv. spádové nemocnice, v našem případě do Prachatic.

Jsou ale diagnózy, které vyžadují specializované pracoviště. Jednou z takových je infarkt myokardu. Po natočení EKG a jeho odeslání z místa zásahu přímo do českobudějovického kardiocentra kontaktujeme tamního lékaře a po konzultaci a zaléčení v případě pozitivní diagnózy směřujeme pacienta přímo do Českých Budějovic, za určitých situací je často preferován transport letecky. V takovém případě k nám na místo přilétá vrtulník z Bechyně. Další z diagnóz, která vyžaduje specializované pracoviště, je cévní mozková příhoda. Ta má několik příznaků, které konzultujeme také přímo z místa s odborným lékařem, a po dohodě směřujeme pacienta buď do Písku nebo Českých Budějovic, a to primárně přímo na vyšetření CT, aby nedocházelo ke zbytečnému prodlžení.

Samozřejmě i těžké úrazy, například z dopravních nehod, jsou směřovány přímo do Českých Budějovic, nikoliv do okresních nemocnic.

Naše zásahy jsou už na dispečinku tříděny podle druhu naléhavosti do čtyř kategorií. Na ty nejzávažnější stavy vyjíždí buď z Prachatic nebo z Vimperka lékař v osobním voze se záchranářem, jde o rendez-vous (RV) systém. Na méně závažné stavy jezdí posádka z Volar sama a v případě nutnosti si zavolá lékaře z místa. Většinu stavů navíc s lékařem konzultujeme, máme totiž omezené pravomoci na podávání léků.

A co pověstné „porody cestou“, i ty byly?

Za dvacetiletou praxi u záchranné služby jsem nescíslněkrát vezl těhotné ženy k porodu a zatím dvakrát jsem přímo rodil. Jednou v bytě a podruhé v sanitním voze, kdy nám rodička nastoupila do auta ještě v garáži, ani jsme neopustili garáž a porodili. To byl jeden z nejsilnějších pozitivních zážitků, které jsem zatím zažil.

I s agresivními pacienty jste měl co do činění?

Jedním z nejnepříjemnějších zážitků pro mě bylo, když jsem byl napaden opilý pacientem v sanitce ve chvíli, kdy jsem mu ošetřoval poranění na hlavě, a útok naprosto nečekal.

Nezapomenutelných výjezdů v dobrém či špatném muselo být hodně, povězte nám nějaké.

Asi fyzicky nejnáročnější byl pro mě zásah těsně pod Stifterovým pomníkem

nedaleko vrcholu Plechý. Sanitkou jsme dojeli na Plešné jezero a odtud šli pěšky skoro 1,5 km do kopce, kde na nás čekal německý občan. Při vyšetření jsme s lékařem (který v té době s námi ještě jezdil) zjistili, že se jedná o infarkt. Bylo naprosto nemožné, aby pacient došel po svých do sanitky. To by mohlo mít fatální důsledky. Museli jsme ho proto snést k sanitce. Na místě byl ještě policista a jeden člověk, bez kterých bychom transport nemohli provést. Pacient navíc trpěl obezitou, jeho váha byla minimálně 120 kg. Ve čtyřech lidech jsme ho nesli dolů na Plešné jezero. Ti, kdo stezku znají, ví, že je docela obtížně schůdná v některých úsecích i pro jednotlivce. Navíc nás tlačil čas, museli jsme včas dojet na Nové Údolí, kde na nás měli čekat kolegové z Německa. V té době se navíc přechod zavíral na noc a ani my jsme neměli výjimku mimo denní dobu překračovat hranici. Vše jsme našťastí zvládli, i když já osobně druhý den skončil na infúzích pro silné bolesti zad.

Ze zajímavých výjezdů bych zmínil třeba jeden zásah na Černém Kříži. Jednoho velmi horkého letního dne jsme byli voláni, že přímo u budovy železniční stanice zkolabovaly dvě děti, zřejmě z přehřátí. Vyrazili jsme na místo události. Ještě cestou nám z dispečinku volali, že nám posílají na místo další sanitku, že zkolabovalo třetí dítě. To už nám přišlo docela zvláštní. Po necelých dvaceti minutách jsme dojeli na Černý Kříž a uviděli již čtyři zkolabované děti. Běžela k nám mladá slečna a v rychlosti vysvětlovala, co se stalo. Dětský tábor šel po Mědvědí stezce a cestou se zjistilo, že mají zpoždění a nestíhají odjezd vlaku. Proto vedoucí dětem nařídili, že na vlak všichni doběhnou. Díky kombinaci vysokých teplot, nedostatku tekutin a špatné kondici dětí došlo ke kolapsu. Během ošetřování dobíhaly postupně další děti a padaly kolem nás „jako hrušky“. Všem zkolabovaným jsme museli napíchnout žílu a doplnit tekutiny. Navíc jsme si museli zavolat další posily, abychom situaci na místě zvládli. Nevzpomenou si už přesně, ale zkolabovaných bylo asi kolem čtrnácti. Úsměvně na situaci bylo, že když přijel na nádraží vlak, vystoupilo větší množství turistů a všichni si mysleli, že na místě probíhá cvičení s dětmi. Jaký byl jejich údiv, když zjistili, že jde o ostrý zásah. Vše ale skončilo dobře, jen dvě děti jsme museli dopravit kvůli zdravotnímu stavu do nemocnice, ostatní po podání infúzí mohly zůstat na místě. Vlak dětem samozřejmě ujel, a tak stejně čekaly na další.

Doufám, že si z toho táboroví vedoucí vzali ponaučení do budoucna.

Co „katastrofické“ výjezdy? Matka příroda s námi někdy dokáže škaredě zatočit.

Tak to bych se vrátil do roku 2002, kdy nás postihly rozsáhlé povodně. V ten den jsem sloužil jako řidič a měli jsme dva výjezdy. Jeden z nich byl infarkt, který jsme museli zaléčit a ponechat několik hodin doma, protože nebyla žádná možnost, jak nemocného dopravit do nemocnice, a to ani letecky. Po zemi se to povedlo asi po pěti hodinách a vše dobře dopadlo.

Druhý výjezd byl do Bělé u Nové Pece, kam jsme se díky zcela zatopené silnici u Záhvozdí nedostali. Jeli jsme proto po Vltavské cestě z Pěkné do Nové Pece a za Ovesnou jsem se musel brodit rozvodněným potokem a zjišťovat, jestli sanitku nestrhne silný proud. Povedlo se, my jsme projeli a dotýcnou osobu zachránili. Na takové výjezdy se ani po letech nezapomíná.

V paměti nám samozřejmě dlouho zůstane i doba „koronavirová“, kdy jsme se museli dle předpokládaného nebezpečí a ohrožení posádky oblékat do obleků, nosit ochranné štíty, zástěry, pokrývky hlavy i bot, dvoje rukavice a podobně. Velmi nás v té době potěšil dar jednoho občana od Vacova, který na každou základnu na Prachaticku (je jich 5) poslal 1000 korun, abychom si koupili něco dobrého. Projev „díků“ se totiž v dnešní době už nějak nenosí.

A další „nej“ výjezdy...

Pro zajímavost uvedu, že nejdálčenější výjezd, který posádka z Volar za dobu 20 let měla, byl do Nažidel u Kaplice na Českokrumlovsku, kde došlo k tragické nehodě zájezdového autobusu, při které zahynulo 20 lidí.

Nejvzdálenější převoz pacienta se záchrannou službou z Volar byl do Prahy.

Zcela určitě obecně nejnáročnější výjezdy jsou dopravní nehody, kde je více zraněných a mezi nimi i děti. Bohužel, takových výjezdů je i u nás na Volarsku dost.

Na závěr musím také vyzdvihnout velmi dobrou spolupráci s dobrovolnými hasiči z Volar. Setkáváme se nejen u dopravních nehod, ale často využíváme jejich pomoci při transportu nemocných do sanitního vozu. Jejich pomoc je vždy rychlá a velmi profesionální.

Ptala se Miroslava Höhneová

20 let volarské základny Zdravotnické záchranné služby

se rozhodli její zaměstnanci oslavit v pátek 3. července dopoledne na volarském náměstí. Lidem představí sanitní vůz, jeho vybavení, zájemcům změří tlak nebo zjistí okysličení krve kyslíkem. Nebude chybět ani ukázka první pomoci, například správná resuscitace, zastavování krvácení a podobně.

KULTURNÍ PŘEHLED ČERVENEC 2020

pátek 3. 7. 10:00–12:00	20 LET VOLARSKÉ ZÁCHRANNÉ SLUŽBY Ukázka práce volarských záchranářů.	NÁMĚSTÍ
sobota 4. 7. 10:00–20:00	MUZEJNÍ DEN S PEČENÍM Den pro všechny věkové kategorie. Pečení, dílničky pro děti, loutkové pohádky, nádražkácká módní přehlídka, komentované prohlídky muzejních expozic, doprovodná hudba a nakonec opékání špekáčků.	MUZEUM
sobota 4. 7. 10:00	DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRÁKÝ Studio dellArte otvírá svou klasickou pohádkou Muzejní den. Po pohádce dílnička pro děti i rodiče.	MUZEUM
sobota 4. 7. 10:00	PEČENÍ S PANEM SOBOTOVIČEM První letošní pečení! Přijďte si koupit ještě teplé housičky, placky a chleba z pece a podívat se na práci pekařského mistra se svým týmem.	MUZEUM
sobota 4. 7. 15:00	KOCOUR V BOTÁCH Další klasická pohádka na odpoledne, tentokrát v podání divadla Buchty a loutky.	MUZEUM
sobota 4. 7. 16:00	KŘEST VOLARSKÉHO KALENDÁŘE Staré fotografie z okolí Volar s železniční tematikou poskládané do kalendáře 2021 musí pokřtít muž nejpovolanější – Pavel Kosmata.	MUZEUM
sobota 4. 7. 17:00	PAVEL KOSMATA: NAJTÁL Promítání unikátních snímků Nového Údolí.	MUZEUM
neděle 5. 7. 14:00	MISTROVSTVÍ REPUBLIKY V KOSENÍ KOSOU	MLYNÁŘOVICE
sobota 11. 7. 9:00	VOLARSKÝ SEKÁČ 2020 Spolek Ekocentrum – U Nás Volary a KIC Volary pořádají 12. ročník v tradičním ručním kosení. <i>vstupné dobrovolné</i>	NA MAXOVÝCH LOUKÁCH
středa 15. 7. 19:03	KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA Oblíbené prohlídky s pány Kozákem a Pulkrábekem, tentokrát po „nádražní čtvrti“. Přijďte, nebude chybět ani správné nádražní hlášení.	VLAKOVÉ NÁDRAŽÍ

neděle
26. 7.
19:00

MŮJ SLUHA SATURNIN

KINO

Marešova divadelní společnost zahraje divadelní představení, které přiblíží divákům nejuspěšnější dílo Zdeňka Jirotky, známé již několik generací.
vstupné 160 Kč

pátek
31. 7.
17:00

VÝTVARNÝ WORKSHOP VOLARY - VVV 2020

ZUŠ VOLARY

vernisáž výstavy

Připravujeme

sobota
1. 8.
16:00

VOLARSKÉ PIVOBRANÍ

NÁMĚSTÍ

Novinky i tradiční piva nejen z Volarského pivovaru. K tomu všemu dobrá muzika kapely Dixie Old Boys, občerstvení, zmrzlina a pivní soutěže.

sobota
1. 8.
18:00

MODRÝ DÝM

NÁMĚSTÍ

K pivu a muzice patří i doutník. I tentokrát naši borci ukážou neochvějnou ruku a klidný dech.

sobota
8. 8.
11:00–17:00

SEIDLŮV MUZEJNÍ DEN

MUZEUM

Filiálka Seidelova fotoateliéru pouze na tento den přemístěna do Volar!
cena focení v rámci vstupného do muzea

pátek
14. 8.
16:00

POSEZENÍ S DOUBRAVANKOU

NÁMĚSTÍ

Slavnosti dřeva sice nejsou, ale o dobrou dechovku nepřijdeme!
Příjemné posezení na náměstí, občerstvení a třeba i tanec s kapelou Doubravanka nám to vynahradí.

HRADIŠŤAN

umělecký vedoucí

Jiří Pavlica

KINO VOLARY
22. SRPNA 2020 - 19:00
VSTUPENKY:
INFOCENTRUM VOLARY
VSTUPNÉ 350 Kč

KONCERT SE USKUTEČNÍ DÍKY PODPOŘE SPOLEČNOSTI MĚSTSKÉ LESY VOLARY, s.r.o.

Oslavenci měsíce – ČERVENEC 2020:

Věra SKALICKÁ
František LAŠÁK
Anna SPĚVÁKOVÁ
Vlastimil PLÍŠEK
Anna HUNDSNURSCHEROVÁ

Anna DOPITOVÁ
Miluše LIŠKOVÁ
Julie ČISÁROVÁ
Jiřina SUKOVÁ
Pavel KOZÁK

Výbor přeje všem oslavencům pevné zdraví, štěstí, životní pohodu a mnoho dalších let v kruhu rodiny a přátel.

Informace pro členky a členy

- Oznamujeme, že Město Borovany zrušilo populární „Borůvkobraní“ a přeložilo ho na 10.–11. 7. 2021.
- Dne 14. 8. 2020 plánujeme uskutečnění celodenního zájezdu Třeboň – Týn nad Vltavou. Bližší informace zjistíte na našich plakátech, zájem hlase co nejdříve.
- Rada spolku schválila pro své členy plnou finanční úhradu za jednu pedikúru v roce 2020.
- Spolek uhradí svým členkám/členům wellnes proceduru dle vlastního výběru v konopných lázních Městského hotelu Bobík. Procedury doporučujeme v období pondělí až pátek a je nutné vždy předem objednat na recepci hotelu 398 990 909. Proceduru si každý uhradí osobně a hospodář spolku proplatí konkrétní částku, max. do výše 500,- Kč, oproti předložení účtenky doplněné svým jménem.
- Obdobným způsobem uhradí svým členům/členkám masérské, rekondiční a regenerační služby u paní Frejkové, tel. 734 334 620. I tyto služby je nutné řešit telefonickou objednávkou, plnění bude omezené s ohledem na naplněnost kapacity.
- **DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ:** Lze čerpat pouze jednu možnost, tzn. buď Bobík, nebo p. Frejkovou. Stejně tak ukončení těchto úhrad je vázáno na vyčerpání vyčleněné částky spolku.
- Pro přátele dechovky, a konkrétně harmonik, přidáváme s dostatečným předstihem informaci o setkání harmonikářů v Hracholuskách 24. 10. 2020. Hlásit se můžete již teď na tel. 721 317 640 (p. Hargaš) nebo 724 908 803 (p. Zach).
- DESKOHRÁTKY budou v případě zájmu organizovány: 15. 10., 12. 11. a 10. 12., vždy čtvrtek, od 9:00 v DDM Volary.

Rada spolku STP Volary

Očím jste odešli, v srdcích jste zůstali...

*Přišlo smutné ráno,
Tvé srdce přestalo bít,
dokud nás paměť nezradí,
budeš s námi
ve vzpomínkách stále žít.*

Dne 28. 6. 2020 uplyne první smutný rok,
kdy nás navždy opustil
pan

Štefan Troják.

S láskou vzpomínají manželka,
dcery s rodinami,
maminka a sourozenci s rodinami.

Chtěli bychom touto cestou
srdečně poděkovat všem, kteří se
ve středu 27. 5. 2020, přišli spolu s námi
rozloučit s naším drahým,
panem

Miroslavem Plecerem.

Moc děkujeme
pohřební službě Závíš s.r.o.
a p. R. Kozákovi
za jejich perfektní a profesionální služby.
Za celou rodinu děkujeme.

Děkujeme všem přátelům
a známým za účast,
projevenou soustrast
a květinové dary
při posledním rozloučení
s panem

Oldřichem Papouškem.

Děkujeme též panu Františku Krátkému
za jeho krásná a dojemná slova rozloučení.
rodina Papouškova a Mrázova

*Na volarském hřbitově
tichým spánkem spíš,
domů se nám,
Lubošku,
nikdy nevrátíš.*

*Na hrob za tebou chodíme,
postáním i vzpomínkou
na tebe myslíme.*

Dne 19. července uplyne
jedenáct smutných let, co nás opustil
pan

Lubomír Beran.

Za tichou vzpomínku děkují
maminka Eva,
syn Ladislav a dcera Eva
s rodinami.

**MUDr. Michaela Neumanová: letní dovolená
6. 7. – 10. 7. 2020 a 27. 7. – 7. 8. 2020**

4. července 2020

MUZEJNÍ DEN

pečení chleba

10:00 dellArte: Dlouhý, široký a bystrozraký

15:00 Buchty a loutky: Kocour v botách

16:00 křest volarského kalendáře

17:00 Pavel Kosmata: Najtál

a dále:
rukodělné dílny pro děti
nádražácká módní přehlídka
komentované prohlídky muzea
doprovodná hudba
opékání špekáčků
a prostě prima den

Ekocentrum - U nás z. s. a KIC Volary zvou:

VOLARSKÝ SEKÁČ

11. 7. 2020
od 9.00 hod na Maxových loukách

KŘOVINÁTOR

*nejlepší sekáč proti „Křovinátorovi“
soubor ruční práce a stroje*

kic-volary.cz

KIC VOLARY

VOLARSKÉ PIVOBRANÍ

HRAJÍ OLD DIXIE BOYS

NÁMĚSTÍ VOLARY

1. 8. 2020
16:00

KIC VOLARY

14. ROČNÍK SOUTĚŽE MODRÝ DÝM

KOURENÍ DOUTNÍKŮ NA ČAS A DÉLKU POPELE

1. 8. 2020, 18:00
NÁMĚSTÍ VOLARY

Volare Cup

Do třetího ročníku tenisového turnaje Volary Cup, který se hrál v závěru května na kurtech u plaveckého bazénu, nastoupilo šestero dvojic a bylo znát, že vynucená koronavirová přestávka se přeci jen podepsala na kondici všech. Zvláště když se hrálo fyzicky náročným systémem každý s každým. Celodenní tenisový maraton přesto přinesl kvalitní zápasy a konečné vítězství se odnesli bratři Martin a Michal Sedlákoví, kteří ve finále udolali Martina Honnera s Lukášem Ilievem. Bronz brali Štěpán Zifčák a Čestá Petrášek.

Poděkování patří Štěpánu Zifčákovi, který turnaj podpořil sponzorsky, a ředitelce sportovního zařízení Mileně Šíplové Papouškové za zapůjčení tenisového kurtu.

Ladislav Beran

Turnaj tří

tým Martina Honera

tým Michala Sedláka

Fotbalisté začali tréninky v kategorii přípravků a žáků a nejmladší přípravky hrály turnaj ve Vimperku. Na turnaji tří, kam patří TJ Vimperk, Tatran Volary a Tatran Prachovice, se ve Vimperku malí fotbalisté sešli k zajímavému fotbalovému počínu. Při turnaji tří týmů ve třech městech se tedy po Vimperku bude hrát ještě ve Volarech a v Prachaticích. První díl turnaje vyhrál domácí tým, ale díky tomu, že se hrálo po dlouhé přestávce, vítězi byli vlastně všichni.

Ladislav Beran

Počasí ve Volarech – květen 2020

Volary, Tolarova ul., 760 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	8,8 °C	
minimální teplota	-3,5 °C	6. 5.
maximální teplota	22,5 °C	8. a 9. 5.
úhrn srážek	95,2 mm	
maximální náraz větru	14,0 m/s	2. 5.
sluneční svit	190 hod.	
mrazový den (min. ≤ -0,1 °C)	8x	

Volary, ČOV, 749 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	8,1 °C	
minimální teplota	-6,9 °C	6. 5.
přízemní minimální teplota	-10,0 °C	6. 5.
maximální teplota	22,8 °C	9. 5.
úhrn srážek	85,7 mm	
mrazový den (min. ≤ -0,1 °C)	12x	

Volary, Mlýnská ul., 755 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	7,7 °C	
minimální teplota	-7,9 °C	6. 5.
maximální teplota	23,2 °C	19. 5.
mrazový den (min. ≤ -0,1 °C)	14x	

Volary, Luční potok, 748 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	7,9 °C	
minimální teplota	-7,4 °C	6. 5.
přízemní minimální teplota	-9,7 °C	6. 5.
maximální teplota	23,8 °C	9. 5.
mrazový den (min. ≤ -0,1 °C)	13x	

Ivo Rolčík, www.pocasi-volary.cz

inzerce

Koupím známky, mince, bankovky, obrazy, staré hodiny, staré sklenice a vázy, vojenské předměty – šavle, uniformy a podobně. Můžete nabídnout i jiné staré předměty nebo celou sbírku a pozůstalost.

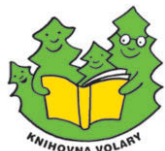
 722 777 672

Nové tituly

Beletrie

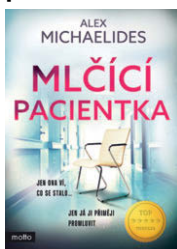
Bernatský Vojtěch: Dvojtáta

Nevšední příběhy všedních dnů v podání dvojnásobného otce, který slasti i strasti spojené s dětmi prožívá po čtyřicítce. A je zřejmé, že ho to jaksepatří baví!

Michaelides Alex: Mlčící pacientka

Slavná malířka Alicia Berensonová měla idylické manželství. A pak jednoho dne svého muže zastřelila. Do záhadného případu nemá kdo vnést světlo, protože Alicia od vraždy už šest let nepromluvila ani slovo. Její mlčení chce prolomit psychoterapeut Theo Faber, pro kterého se na první pohled nelogická vražda stane posedlostí. Řešení se možná skrývá v jednom z Aliciiniých obrazů. Je však Theo připraven zjistit pravdu?

Hapka Josef: Čára – příběhy pohraničnicků z šedesátých let dvacátého století

Slovo čára bylo svého času synonymem pro označení státní hranice Československé socialistické republiky. A právě tak jako je čarám na lidské dlani přičítáno, že jsou zrcadlem budoucího osudu, předurčovala linie z ostatního drátu oddělující dva světy životy všech, kteří se z české strany ocitli v její bezprostřední blízkosti.

Mlynářová Marcela: Dvakrát dole, jednou nahore

Autorka opět vypráví o svých pozoruhodných příhodách, o dobrodružných cestách po naší domovině i cizích krajech, o životních vrcholech, pádech a zvratech. Potvrzuje, že není podstatný věk, ale přístup k životu, a navzdory všem ranám osudu je třeba vždy hledat to dobré a nikdy se nevzdávat.

Jindra Jaromír: Boj slepého krále – český panovník své spojence neopouští

Příběh desátého českého krále a otce Karla IV. Jana Lucemburského se chýlí

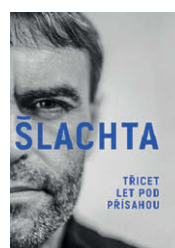
ke konci. Svého syna dosadil na trůn, jeho životní úkol je tedy splněn. Jeho čest mu však nedovolí vyhnout se boji Francouzů proti Angličanům. Byť je prakticky slepý, spěchá na bitevním pole u Crécy.

Naučná literatura

Klíma Josef, Šlachta Robert: Třicet let pod přísahou

Robert Šlachta poskytuje prostřednictvím rozhovoru se známým českým investigativním novinářem Josefem Klímou osobní zpověď svého neobyčejného života, a to nejen osobního, ale především toho profesního. Jako bývalý ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a náměstek Odboru pátrání Celní správy ČR otevřeně hovoří o ožehavých tématech a kauzách, o nichž v době služby mluvit nemohl.

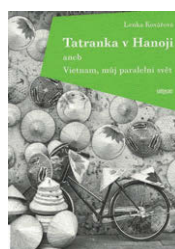
Hausdorf Hartwig: Medicína doby kamenné – neuvěřitelné operace pravěku

Na svůj dnešní pokrok v lékařských vědách jsme hrdí. Existuje však bezpočet svědectví prehistorického léčebného umění, jež se při srovnání s naší dobou rozhodně nemusí stydět. Například ve starém Egyptě existovaly rituály, z nichž se vyklubaly zákroky moderní urgentní medicíny. A něco podobného ovládali i původní obyvatelé Kanárských ostrovů. Na lebkách z doby kamenné jsou patrné vývrty, jaké se dnes používají k nasazení elektrod mozkového stimulatoru, a u několika exemplářů dokonce i stopy perfektně zahojených transplantátů. Odkud však pochází toto revoluční vědění, jež bylo aplikováno už v šerém dávnověku?

Kovářová Lenka: Tatranka v Hanoji aneb Vietnam, můj paralelní svět

Tato netradičně pojatá knížka není klasickým cestopisem seznamujícím s památkami daného místa. Je tvořená souborem „medailonků“ o Vietnamu a jeho obyvatelích. Jakýsi „pocitopis“ s řadou postřehů a údajů, kterých si klasický bedekr nevšímá a ani nemůže všimnout. Autorka zde žila dostatečně dlouho, aby se z Vietnamu stal

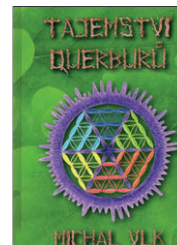

její „paralelní svět“. Popis jejích příhod je velmi bezprostřední. To všechno je doplněno jemnou hrou s jazykem, ke kterému má jako česky píšící a v Čechách usdlá Slovenka osobitý přístup. Zkrátka, čtenář se leccos nového dozví, dobře se naladí a zcela jistě se nebude nudit.

Pro děti a mládež

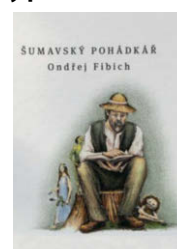
Vlk Michal: Tajemství Querburů

Kryštof je chlapec, který se po smrti svého dědy snaží najít novou chuť do života. Ve škole je za otlučkánka a ani učení mu nejde tak, jako dříve. Navíc dlouhé vysedávání u herní konzole s horou sladkostí si vyžádalo svou daň na chlapcově fyzické kondici a vzhledu. Celý jeho život se však od základu změní potom, co se během bouřky ztratí v hlubokém lese. Dokáže najít cestu zpět domů? A je jeho zmizení pouhá náhoda?

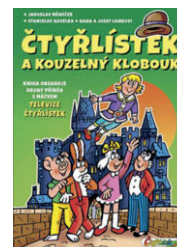
Fibich Ondřej: Šumavský pohádkář

Mezi dvěma deskami se skrývá pravý šumavský poklad. Padesát pohádek starých pár měsíců a někdy i dvě stě let, o bájných Šumavácích s kořenitými jmény jako Krákora, Kolomajzna, Drátisko a další. Tak, jak si je vypravoval po chlapcích dávný horský národ. A k těm podivuhodným jménům patří také neuvěřitelné příběhy. Nechejte si je vyprávět od starého pohádkáře, který dodnes dětem i dospělým přináší svým vyprávěním radost.

Havelka Stanislav, Lamková Hana, Lamka Josef, Němeček Jaroslav: Čtyřlístek a kouzelný klobouk

Tato komiksová kniha obsahuje dva příběhy. V prvním příběhu se Čtyřlístek setká s tajemným duchem. Díky jeho klobouku se pak ocitne v pohádkovém světě, kde zažije jedno velké a napínavé dobrodružství. V druhém příběhu si pak naši kamarádi zkusí, jaké to je, stát se majiteli vlastní televizní stanice.

Kompletní katalog knih

a jejich dostupnost na adrese

<https://knihovnavolary.wgz.cz/>

Hra o Lískovec (Volary)

V časech, kdy ve Volarech mívali jen obyčejný dřevěný kostelík s jedním malinkatým zvonkem a kolem sotva deset dřevěnic, kovárnu a čtvero usmolených krčem, co se staraly o hrdla a žaludky po stezce putujících soumarů, se na pokračí močálu usadil čert. Postavil si tam na malém vršku hrádek. No hrádek. Skrze neprostupné lískové houští, pevnější než nějaká palisáda, vysekal cestičku a na mýtině uprostřed, pod velkou borovicí, co mu nahradila věž, si z klacků a větví postavil chýši.

Rozhled tu měl náramný. Přehlédl údolí i pěšinku přes močál, brody hned tří řek a pěkných pár mil obchodní cesty, co tudy vedla z Bavor do Čech a nazpátek.

Práce moc neměl. Soumarům chyběla po té cestě na hříchů síla i čas a místní usedlíci se měli safra co ohánět od svítání až do tmy. Jenže mít čerta za souseda jednomu klidu nepřidá, a tak se ve Volarech, v jedné z těch čtvero usmolených krčem, radili, jak ho z toho jeho vršku vystřadit. Vymýšleli to, vymýšleli ono, ale všechno bylo tak nějak na levačku.

Seděl tam s nimi jeden pobuda. Coural se krajem sem a tam a přemlouval sedláky, aby si s ním pro ukrácení chvíle hodili partičku karet, a protože u toho malinko podváděl, vydělal si sem tam na trochu mizerného žvance a na nocleh v maštali na seně.

Poslouchá to jejich tlachání, staví si domečky z těch čertových obrázků, a když už ví dost, skočí jim do řeči. A že co by jako

káplo, kdyby je toho čerta zbavil. V tu ránu hospoda ztichla a každý čeká, co bude dál. Rychtář nadhodil sumu, a že se nic nedělo, tak ji trochu navýšil, a když zvedl cenu podruhé, tulák natáhl ruku, že si tedy plácnou.

Ráno ten potulný hráč vyrazil k Lískovci, jak tu čertovskému hrádku uprostřed lískového houští říkali. Houkl ještě na rychtáře, ať jde chystat odměnu a byl ten tam. Volarští se pokřižovali, popřáli mu štěstí a šli si po svém.

Tulák se s tím nijak nepáral. Vlezl do

houští a už stál před čertovským pelechem. To se ví, rohatej měl trochu nahnáno. Jen tak pro nic za nic by sem někdo nepřišel a opatrně, jako pes větřící divočáka, vočichával kolem, jestli ona to není nějaká kontrola zdola. Nebyla a tulák hned spustil. Že ho to pozemské toulání nebaví a zebou ho tu na Šumavě nohy. Jenže do pekla sám nemůže, a tak co si o duši zahrát. Prohraje-li propadne peklu, bude-li mít ve hře štěstí, Lískovec je jeho. A tak hráli. Tulák fixoval o sto šest, ale na čerta neměl. Už se zdálo, že pekelníka nikdy neporazí a přijde o duši. A tak stejně jako každý, komu je ouvej, ať věří či nevěří, začal se modlit k Pánu Bohu i ke všem

svatým a sliboval kde co. Hra se nejdřív skoro vyrovnala, pak to bylo šul nul, a nakonec se rohatej se staženým ocasem z Lískovce pakoval. Tulák shrábnul odměnu a zmizel. Co při tom modlení musel naslibovat, aby mu nebesa s čertem pomohla, nevíme, ale od těch dob, díky neznámému dobrodinci, visely ve věži volarského kostelíka zvony dva. Z tuláka se stal řádný občan, který karty do ruky již neval. Usadil se tu, založil i rodinu a jeho prvorozený syn se stal knězem.

Jaroslav Pulkrábek

Co se vám vybaví, když se řekne „VOLARY“

Volary, starožitné, teď okresní město s 3 114 obyvateli leží v hlubokém údolí při jižní patě rulového Šreineru, k jihu vystupuje z ruly žulové pohoří Zelnavské. Před několika roky zřízena zde byla státní škola pro řezbáře a umělecké truhláře.

Obyvatelé Volar a nejbližšího okolí liší se jak postavou, mravy a řečí, tak způsobem stavby obydlí od ostatních německých obyvatelů Šumavy.

Bohatá jindy obec Volarská přišla nerozumným hospodařením a nesmírným kácením lesů do takové tísně, že zavedena musela býti sekvestrace.

F. A. Borovský, 1883

Zaunův mlýn

V pozadí Zaunův mlýn. Dům zcela vzadu se jako jediný zachoval.

V popředí torzo mlýna, vzadu onen dochovaný dům.

Mlýnské kolo ze Zaunova mlýna se nachází v muzeu.

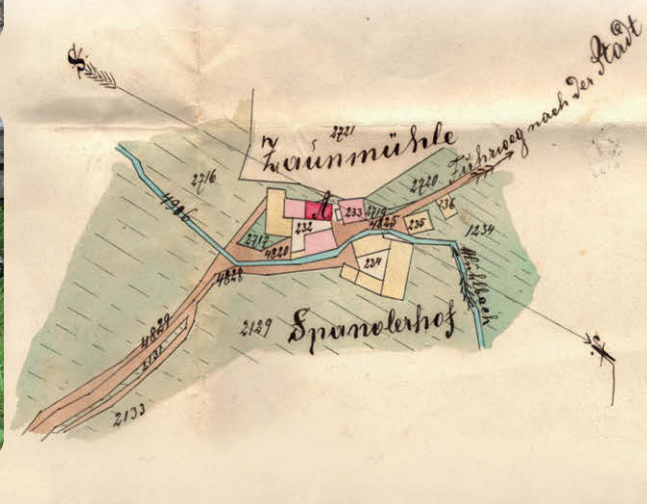
Když se vydáte do Mlýnské ulice, napadne vás, že tam musí být nějaký mlýn. Dnes tam sice žádný nenajdete, ale býval tam. Stával až na samém konci. Jmenoval se Zaunmühle, s jedním kolem. Česky se mu říkalo Zaunův mlýn, ale také Ohrazený mlýn. Zaun je totiž německy plot, a tak to možná nebylo jméno mlynáře. Ani jsem vlastně v žádných soupisech obyvatel Volar na takové jméno nenarazil.

V roce 1880 jsou jako majitelé uváděni Josef a Sofia Praxlovi, v roce 1888 Maria Praxl a v roce 1892 Alois a Agnes Kindermannovi, jimž patřil až do roku 1945. Mlýn se nacházel v těsné blízkosti sousedního Spanolerova dvora, který stál přes ulici. I ten kdysi patřil rodině Praxlů. V roce 1856 Franzi Praxlovi, roku 1917 je jako majitel zapsán Johann Praxl a v roce 1940 pro změnu Otto Haselsteiner.

Podle leteckých snímků stál mlýn ještě na počátku padesátých let minulého století. Nacházel se vpravo od cesty, najdete tam zbytky zdiva. Dům, který stojí před rozvalinami, patřil k mlýnu a je to tuze krásná a fotogenická stavba. Navíc jsou z druhé strany pěkná boží muka. Trošku mě mášla poloha potoka, než jsem zjistil, že tenkrát voda tekla úplně jinak.

Mlýnský kámen ze Zaunova mlýna je uložen na dvoře volarského muzea.

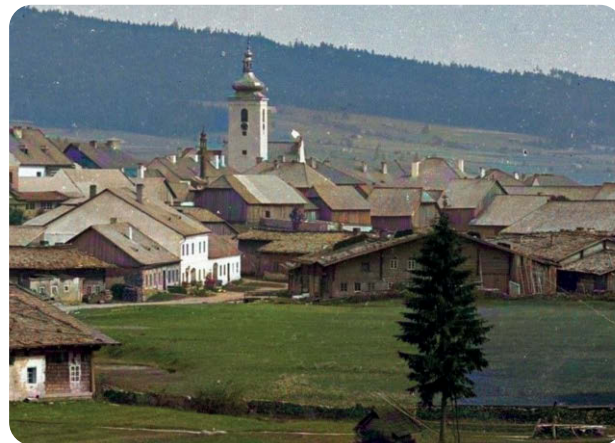
Jaroslav Pulkrábek

Hans Mager

Šumavský genealog Hans Mager se sice narodil v Českém Krumlově 8. dubna 1897, ale jeho předkové z otcovy strany pocházeli z Volar. Od roku 1920 žil ve Štýrsku, kde byl hospodářským správcem a zahradníkem. Miloval Šumavu a v posledních dvaceti letech svého života se zcela oddal vášni pro rodopis. S obrovským zaujetím a úsilím nashromáždil úctyhodné množství rodopisných údajů a dat o šumavských rodácích. Sledoval rodové větve obyvatel především z Krumlovska, Prachaticka a Volarska. Díky vzájemným souvislostem a provázanosti posléze vytvořil obrovský rodopisný archiv Šumavy. Svou práci, která je nevyčerpatelným pramenem pro všechny budoucí badatele, odkázal muzeu Šumavy v Pasově. Hans Mager zemřel v Linci 29. května 1974. V jeho stopách úspěšně pokračuje genealogický znalec MUDr. Jan Antonín z Prachatic. Dům Magerovy rodiny stále stojí, a to dokonce na Starém městě, bývalém Wajgaru. Stejně jako dříve, i dnes nese číslo popisné 104.

Roman Kozák

Dům rodiny Magerů na Starém městě, bývalém Wajgaru.

Osobnost Volarska

Volarská Golgota

Poprvé jsem tudy šel někdy na počátku devadesátých let. Sám a nikým nepřipraven na to, co mě čeká. Relativně dosti daleko za městem, mimo cestu, v hustém porostu se ve skalní průrvě objevilo kamenné schodiště. To jsem ještě nevěděl, že v neprostupném mlázi pode mnou je toho ukryto více.

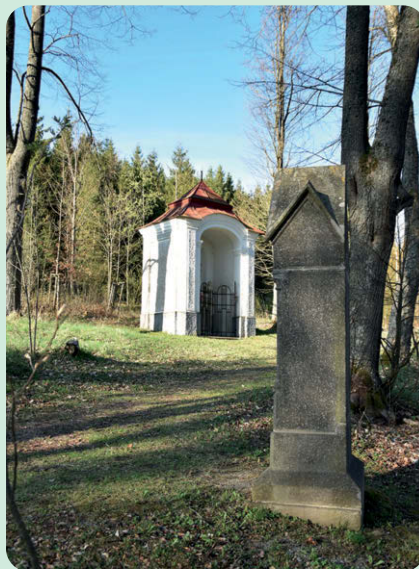
Volarskou křížovou cestu tvoří tucet novogotických kapliček z dioritu a dvě figurální zastavení. Diorit je kámen vulkanického původu. Používal se již ve starém Egyptě a do dioritu je vytesán i Chammu-rapiho zákoník, z něhož pochází rčení „oko za oko“. Přestože dioritových nalezišť je jak šafránu, v okolí jsou dvě místa, odkud by mohl kámen pocházet. Z lomu u Křišťanova, anebo z ložiska pod Libínem.

Po jedenácté kapličce přijdete ke schodišti, na jehož konci po stranách stojí sochy Panny Marie a sv. Jana Evangelisty z organogenního vápence a nad schodištěm se tyčí dvanácté zastavení – kamenný kříž. Třináctka má opět podobu kapličky a posledním čtrnáctým zastavením je do skály vytesaný Boží hrob se sochou Krista. A aby to bylo úplné, na samém počátku křížové cesty se nacházejí dvě další kapličky, jedna malá a pár metrů nad ní kaple Bičovaného Spasitele.

Zajímala mě historie této unikátní památky, leč nacházel jsem jen střípky dat. Nejstarší bude asi kaple Bičovaného Spasitele. Pochází z roku 1759 a nechal ji vystavět Jakub Pinsker.

Kousek od ní je ještě jedna zajímavost. Kámen s písmeny JO. Zprvu jsem mu

nevěnoval pozornost, monogramy jsou leckde, ale tohle prý není monogram, ale zkratka slov „Just Ort“, tedy „místo práva“. Místo ve smyslu lokace. Podle jedněch jde o popravčí kámen, podle jiných o hranice soudního okrsku nebo jen obyčejný monogram.

Kapličky křížové cesty zřejmě pocházejí z osmdesátých let 19. století. Původně měly plastickou figurální výzdobu, která byla zhotovena v Mnichově. Z podstavců soch u schodiště se dozvídáme, že je nechala v roce 1821 zhotovit Františka Sitterová, manželka tehdejšího starosty („Francisca, Georgh Sitter olim consulis uxor, erectis 1821“). Dnešní sochy však nejsou původní. Torza originálů jsou uložena ve volarském muzeu spolu s fragmentem sousoší Bičovaného Spasitele z dolní kaple. Na kříži je letopočet 1881. Asi tedy nebude původní a zřejmě nahradil dřevěného předchůdce. No, a konečně Boží hrob s nápisem „Gewiedmet von Wenzl Gayr 1901“. Tedy i v tomto případě lze předpokládat nějaký skromnější předobraz.

Po válce křížová cesta zarostla houštím a upadla v zapomnění. Pak se stala středem zájmů vandalů jak spontánních, tak těch se záměrem. Slyšel jsem vyprávět, jak jeden

učitel poručil dětem vzít si z domova kladívka, že místo vyučování půjdou rozbít svědky náboženského tmářství. První to odnesly reliéfy v kapličkách. Zachoval se zbytek jediného, který uchovávají němečtí rodáci.

Některé kapličky byly rozbité, povalené. Půl roku před sametovou revolucí místní „disidentské podhoubí“ zorganizovalo brigádu a místo dalo trochu do pořádku. Koncem 20. století byly do kapliček instalovány keramické desky, ale technologicky to asi zrovna nebylo ono, neboť se brzy rozpadly. V roce 2008 se další parta nadšenců rozhodla vztyčit torza soch a kříže, což nezůstalo bez odezvy, a přidalo se i město.

Kamenný kříž byl doplněn a osazen korpusem, podstavce soch byly nakonzervovány, zrestaurován byl i Boží hrob včetně ležícího Krista a výklenek dostal kovanou mříž. Městské lesy se postaraly o vyčištění prostoru a obnovu pěšinek mezi jednotlivými zastaveními. U každé kapličky byl pak vysazen strom, keř či květina, která nějakým způsobem souzněla s daným zastavením. Tak například mateřídouška u čtvrtého zastavení odkazovala na zarmoucenou matku, tis červený u „trojky“ jako náš nejtmaší jehličnan připomíná Kristovo klesnutí pod křížem.

V roce 2014 Vladimíra Fridrichová Kunešová namalovala technikou vrstvené lazurované malby na plech o rozměrech 40 x 60 centimetrů nový příběh Golgoty a rekonstrukci křížové cesty uzavřela instalace nových soch Panny Marie a Jana Evangelisty, kterým požehnal páter Jan Mikeš 29. září 2015. Současně s rekonstrukcí křížové cesty byla opravena i zmíněná kaple Bičovaného Spasitele včetně nových soch. Posledního andělíčka sem dali teprve před pár měsíci.

Když jsem porovnával dnešní stav s tím předválečným a hrál oblíbenou hru „najdi deset rozdílů“, přece jen jsem jich několik našel. Ten nejzajímavější byl v podobě pohledu sochy. Jestliže se dřív dívala na město, tedy poněkud vpravo, dnes se dívá rovně někam přes louky.

Jaroslav Pulkrábek

Marešova divadelní společnost

Můj sluha Saturnin

Na motivy knihy Zdeňka Jirotky upravil: Miroslav Mareš

neděle 26. 7. 2020

19:00,

kino Volary

vstupné 160 Kč, předprodej vstupenek: Infocentrum Volary

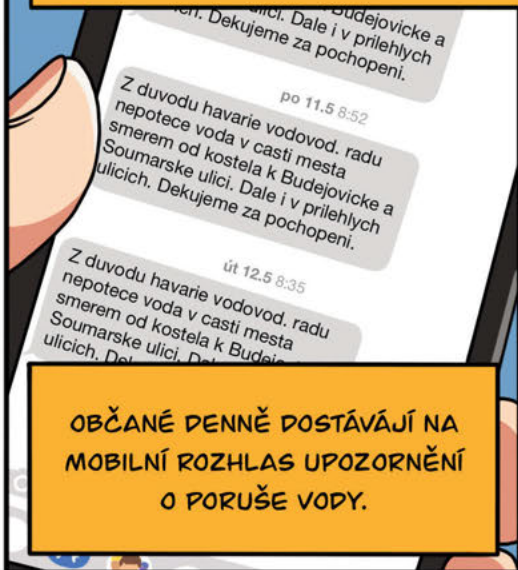
POKLAD NA ZLATÉ STEZCE

KDOŠI V HISTORICKÉM ARCHIVU ZJISTIL, ŽE ZA TŘICETILETÉ VÁLKY UKRYLI VOJÁCI VE MĚSTĚ, NA TRASE ZLATÉ STEZKY, ZLATÝ POKLAD.

INFORMACE SE SAMOZŘEJMĚ DOSTALA K HLEDAČŮM POKLADŮ.

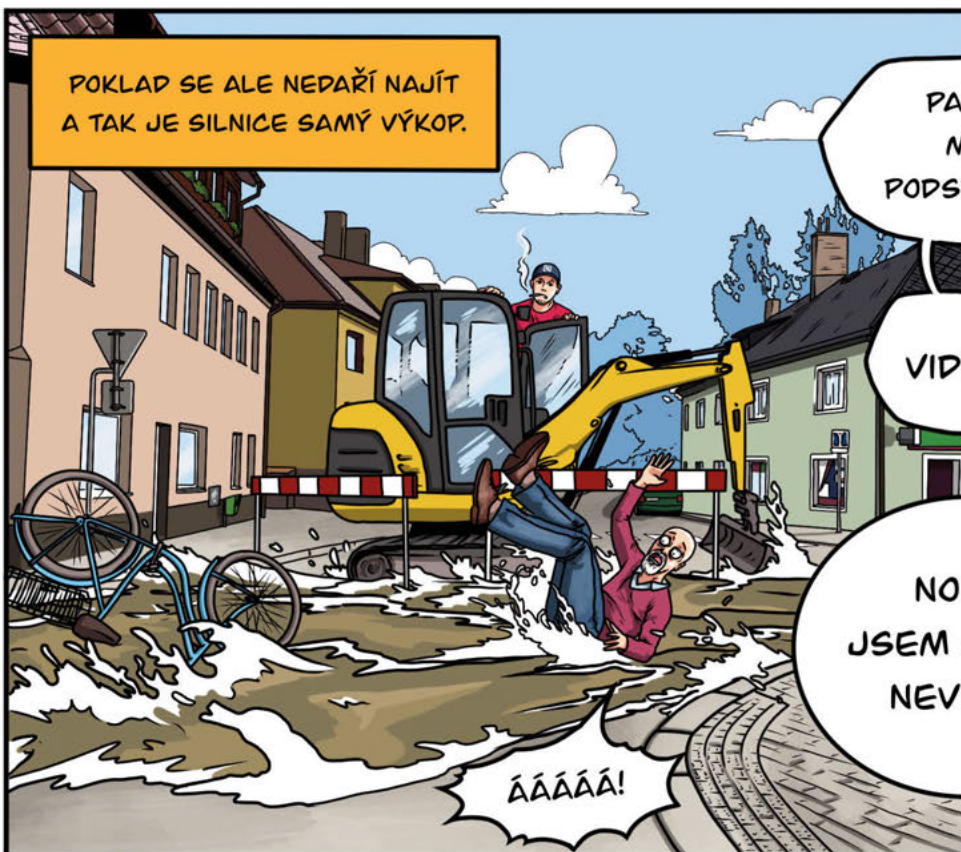
TEHDEJŠÍ TRASU ZLATÉ STEZKY DNES KOPÍRUJE SILNICE VEDOUcí STŘEDEM MĚSTA. JAK KOPAT A NEVZBUDIT POZORNOST ÚŘADŮ? HLEDAČI SE TEDY PŘESTROJILI ZA ČEVAK A NEUSTÁLE FINGUJÍ HAVÁRIE NA TRASE A NÁSLEDNĚ KOPOU.

OBČANÉ DENNĚ DOSTÁVÁJÍ NA MOBILNÍ ROZHLAS UPOZORNĚNÍ O PORUŠE VODY.

POKLAD SE ALE NEDAŘÍ NAJÍT A TAK JE SILNICE SAMÝ VÝKOP.

ÁÁÁÁÁ!

PANENKO MARIE PODSRPENSKÁ

VIDÍŠ TO?!

NO TO JSEM JEŠTĚ NEVIDĚL

